

Het pakhuis

In ieder dorp en in elke stad zijn winkels waar je spullen kunt kopen. Wat veel mensen niet weten, is dat die spullen niet rechtstreeks uit de fabriek komen. Meestal slaat men ze eerst een tijdje op in een pakhuis. Vaak is dat een groot, saai gebouw. Vroeger niet, toen waren het leuke panden met mooie gevels. In een grote stad kom je ze nog weleens tegen, vooral bij de havens.

Bart woont in de buurt van zo'n pakhuis en hij mocht er eens binnen kijken. Het leek van binnen wel een reuzenschuur. De spullen lagen op schappen.

Bart zag er meubels, zoals stoelen, tafels en kachels. Maar ook andere dingen voor in huis, zoals deuren en vensters, hele keukens en tegels.

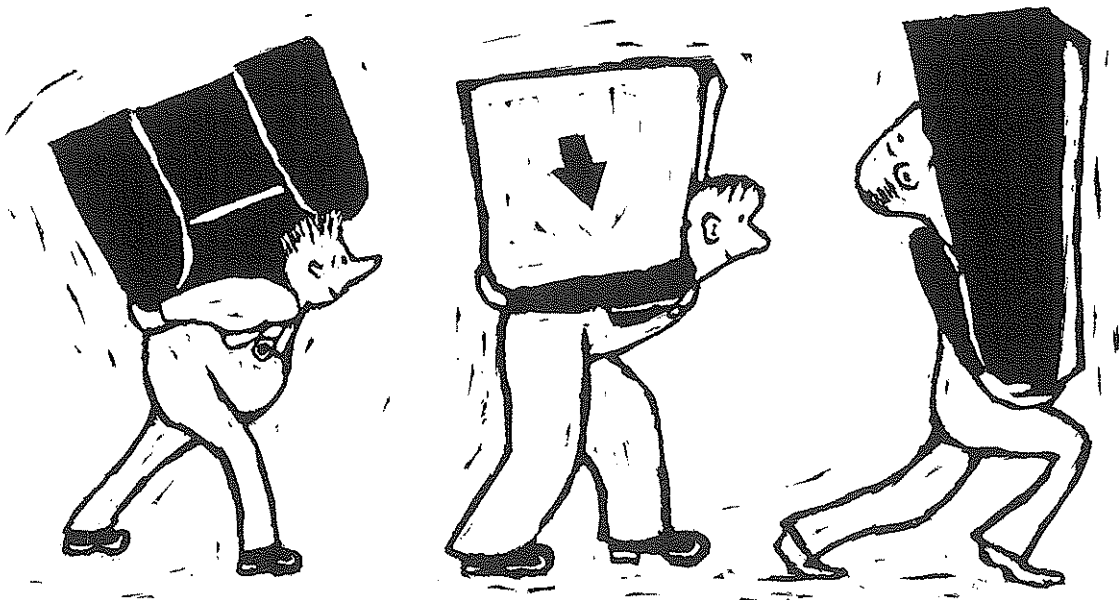
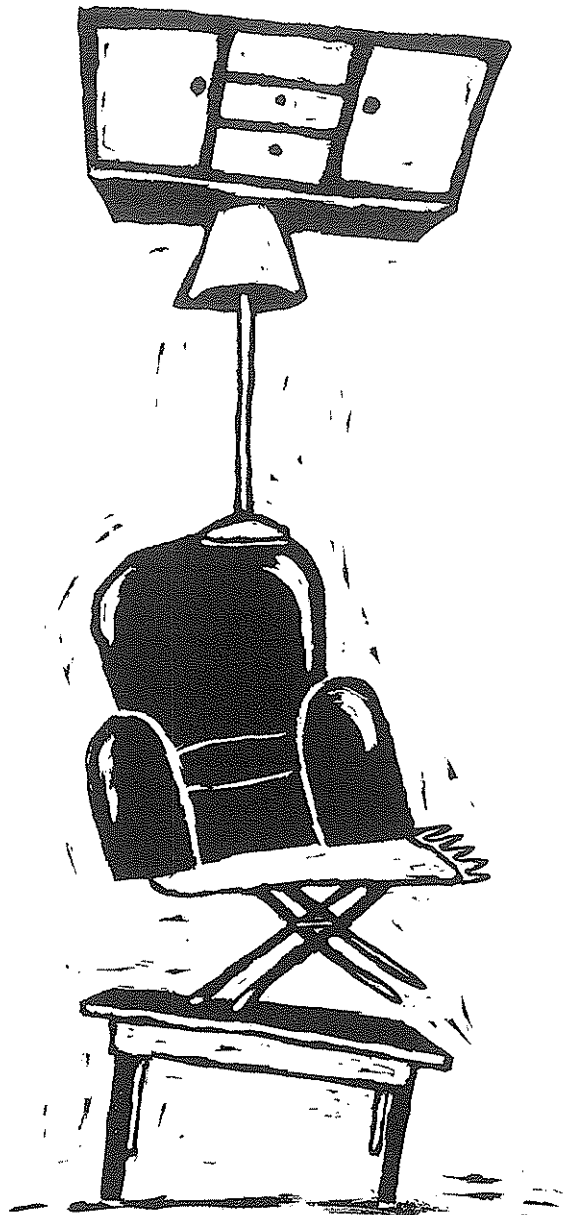
Er waren ook rekken met kleine dingen: deksels, parels, hengels, borstels, bezems, kussens, dekens, kokers, horens, lampen en nog veel meer.

De werklui in het pakhuis moesten flink sjouwen.

Bart mocht even helpen en al gauw waren zijn handen en nagels pikzwart. Het vervoer door de grote ruimte gebeurde op wagens.

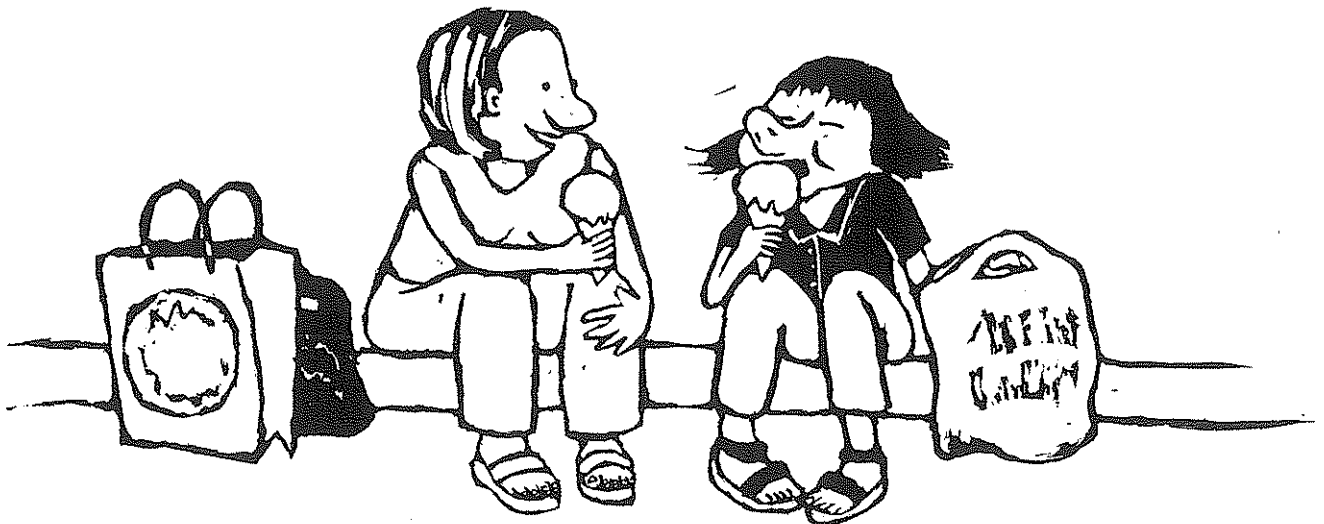
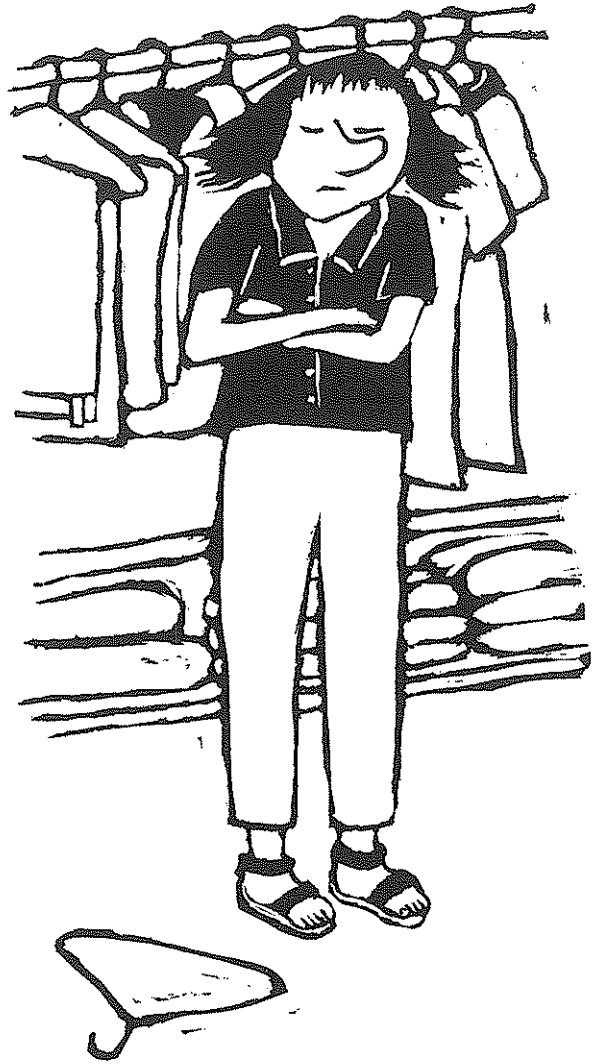
„Het was heel leuk,” zei Bart na afloop.

„Maar ik zou er zelf toch niet willen werken.”

Nieuwe kleren

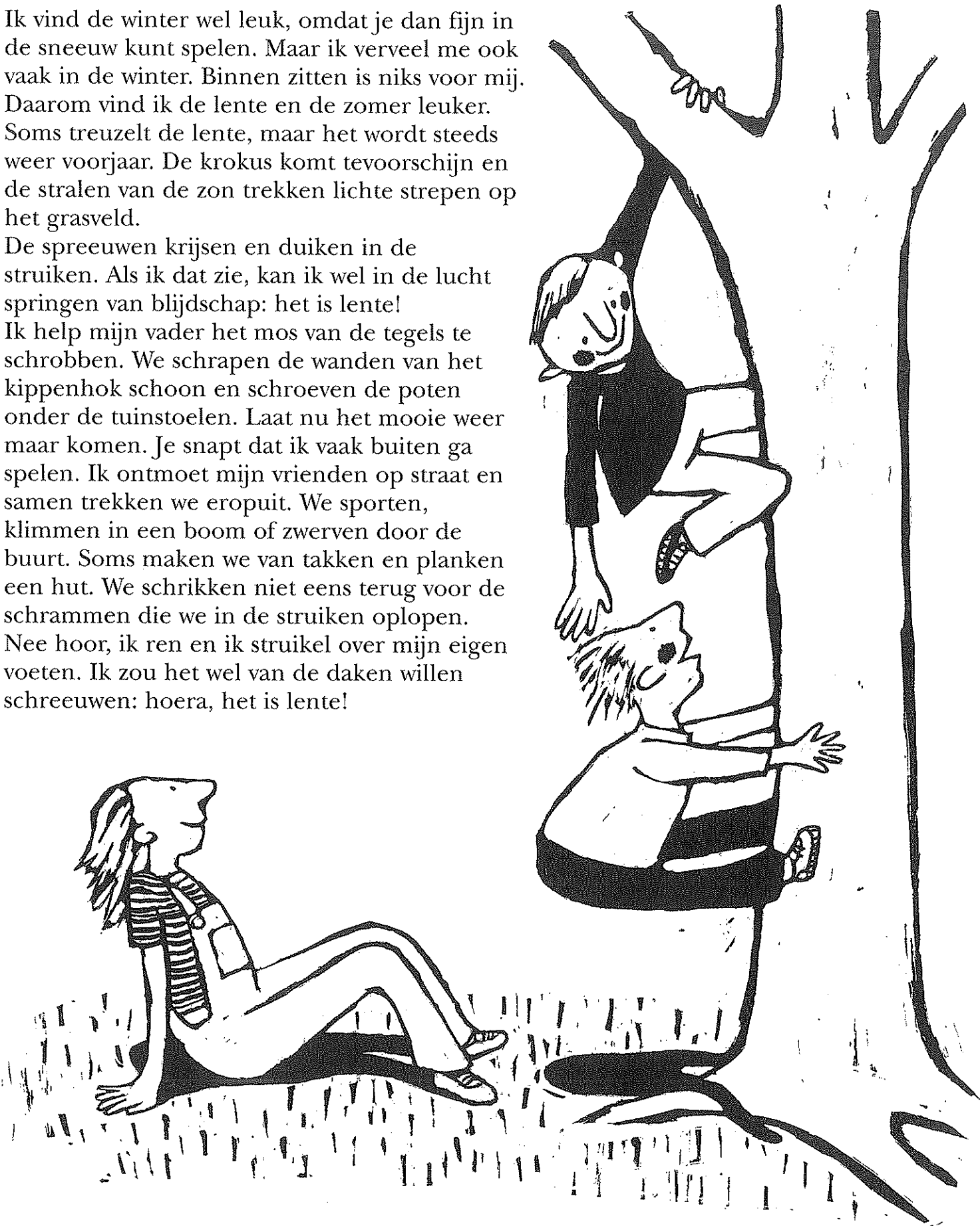
„Voor de tiende keer, Femke,” zegt moeder.
„Schiet op. We gaan.” Femke hijst haar lange
broek op en schiet in haar lage schoenen.
Bah, bah, bah, denkt ze, nieuwe kleren kopen.
Eerst in een volle, hete bus naar de stad, en
dan al die stomme winkels in en uit, bah!
Ze haalt een kam door haar zwarte haar, klaar.
De stoelen in de bus zijn tot de laatste plaats
bezet.
Het is maar goed dat het maar een korte rit is.
In de eerste winkel hebben ze alleen maar
dure kleren. „Wat een saaie winkel,” zegt
Femke hardop. Dat levert een boze blik van
de dame achter de toonbank op. In de tweede
winkel begint het passen, waar Femke zo’n
grote hekel aan heeft.
„Ik vind die gele, dunne broek het mooist,”
zegt ze.
„Nou,” twijfelt moeder, „zo’n gladde broek,
en dan ook nog zo’n lichte kleur... Ik ben
bang dat je daar heel snel vieze vlekken op
krijgt.”
Na lang zoeken kiest Femke een blauwe
spijkerbroek en een warme, rode trui met
gekke beesten erop.
„Ziezo, laat nu het koude weer maar komen,”
lacht moeder. „En weet je wat ik denk? Dat
jij nu best zin hebt in een dikke, koele ijsco.”
En zo werd het toch nog een leuke middag.

Hoera, het is lente

Ik vind de winter wel leuk, omdat je dan fijn in de sneeuw kunt spelen. Maar ik verveel me ook vaak in de winter. Binnen zitten is niks voor mij. Daarom vind ik de lente en de zomer leuker. Soms treuzelt de lente, maar het wordt steeds weer voorjaar. De krokus komt tevoorschijn en de stralen van de zon trekken lichte strepen op het grasveld.

De spreeuwen krijsen en duiken in de struiken. Als ik dat zie, kan ik wel in de lucht springen van blijdschap: het is lente! Ik help mijn vader het mos van de tegels te schrobben. We schrapen de wanden van het kippenhok schoon en schroeven de poten onder de tuinstoelen. Laat nu het mooie weer maar komen. Je snapt dat ik vaak buiten ga spelen. Ik ontmoet mijn vrienden op straat en samen trekken we eropuit. We sporten, klimmen in een boom of zwerven door de buurt. Soms maken we van takken en planken een hut. We schrikken niet eens terug voor de schrammen die we in de struiken oplopen. Nee hoor, ik ren en ik struikel over mijn eigen voeten. Ik zou het wel van de daken willen schreeuwen: hoera, het is lente!

Bij opa en oma

Barend gaat graag naar zijn opa en oma. De vader en moeder van zijn moeder leven nog. Ze wonen niet zo dicht in de buurt en Barend komt er heel weinig.

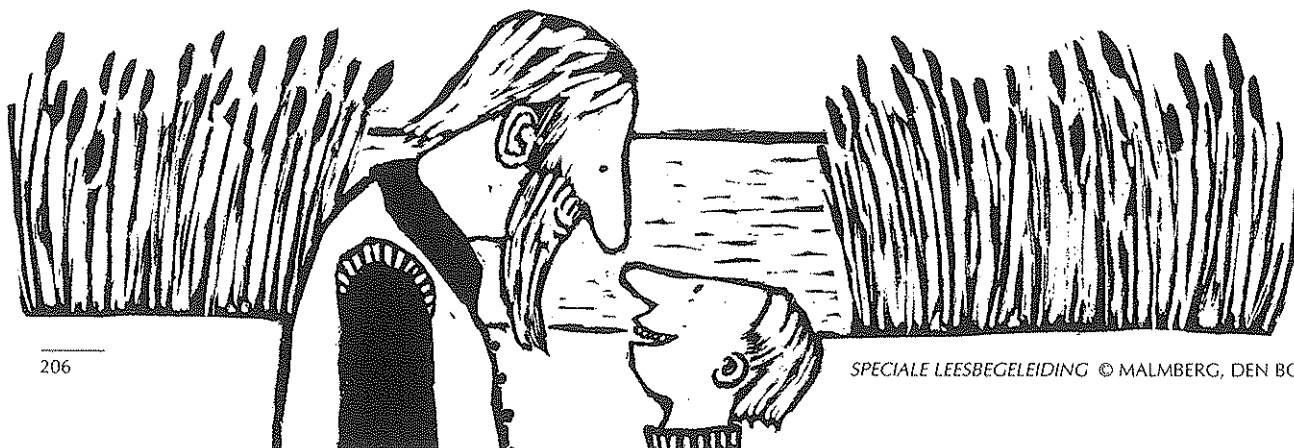
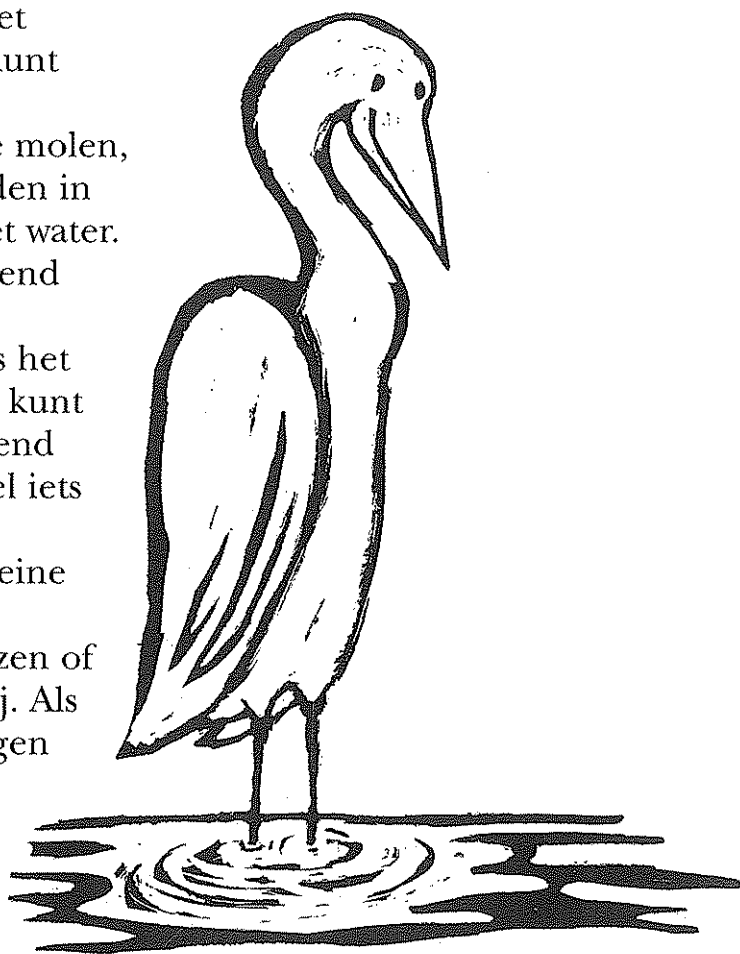
Dat is wel jammer. Toch probeert hij naar ze toe te gaan zo vaak hij kan. Meestal blijft hij dan een paar nachten slapen. De opa van Barend is oud. Hij heeft een lange, grijze baard en hij hoeft zich dan ook nooit te scheren. Hij vertelt graag over vroeger, toen hij nog in de molen werkte. Barend weet precies hoe je in de molen de granen kunt malen tot fijn meel.

Nu wonen opa en oma niet meer bij de molen, maar in een huisje bij een kanaal, midden in de natuur. Je ziet er vaak reigers aan het water. Vorig jaar, toen opa jarig was, telde Barend zelfs negen reigers.

Opa en Barend lopen vaak samen langs het kanaal. Ze stoppen steeds even, want je kunt beter rondkijken als je stilstaat. Als Barend alleen bij het water is, vindt hij altijd wel iets om mee te spelen.

Als het avond wordt, is het stil in het kleine huisje.

Er is geen tv. Daarom gaan ze lekker lezen of een spel spelen. Zo vliegt de tijd voorbij. Als Barend bij opa en oma is, duren de dagen altijd veel te kort.

Op schoolreis naar de speeltuin

Dit jaar gingen we op schoolreis ook nog naar een speeltuin. De bus stopte er tegen vieren, en we mochten er een uur blijven. We waren nog niet echt moe, dus ik treuzelde geen moment en rende naar de schommel. Na een poosje ging ik naar een soort springplank, waarop ik hoge sprongen maakte.

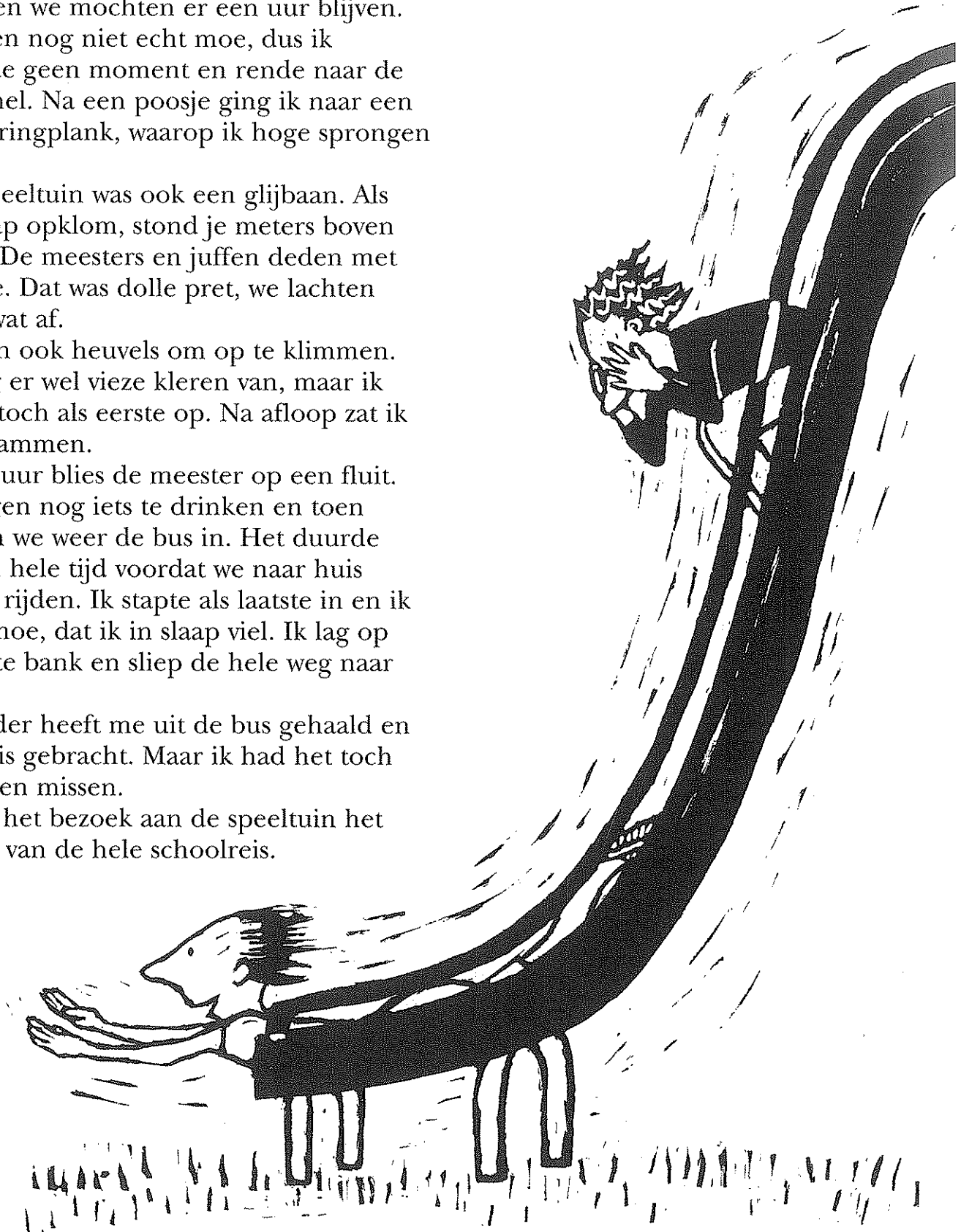
In de speeltuin was ook een glijbaan. Als je de trap opklom, stond je meters boven de rest. De meesters en juffen deden met ons mee. Dat was dolle pret, we lachten samen wat af.

Er waren ook heuvels om op te klimmen. Je kreeg er wel vieze kleren van, maar ik ging er toch als eerste op. Na afloop zat ik vol schrammen.

Om vijf uur blies de meester op een fluit. We kregen nog iets te drinken en toen moesten we weer de bus in. Het duurde nog een hele tijd voordat we naar huis konden rijden. Ik stapte als laatste in en ik was zo moe, dat ik in slaap viel. Ik lag op de laatste bank en sliep de hele weg naar huis.

Mijn vader heeft me uit de bus gehaald en naar huis gebracht. Maar ik had het toch niet willen missen.

Ik vond het bezoek aan de speeltuin het mooiste van de hele schoolreis.

Wat is daar gebeurd?

„Wat zou daar gebeurd zijn?” riep Floor. In de buurt van haar huis stonden veel mensen. We renden ernaartoe en we wrongen ons tussen de mensen door. Er lag een man op straat, met een heleboel brieven en pakjes om hem heen.

„Het is geloof ik Teun,” zei mevrouw Jansen, de buurvrouw van Floor. Teun werkt bij de post.

„Hij heeft geluk gehad,” zei ze, „hij had wel dood kunnen zijn.”

Teun bewoog zich niet. Er zat bloed aan zijn wang.

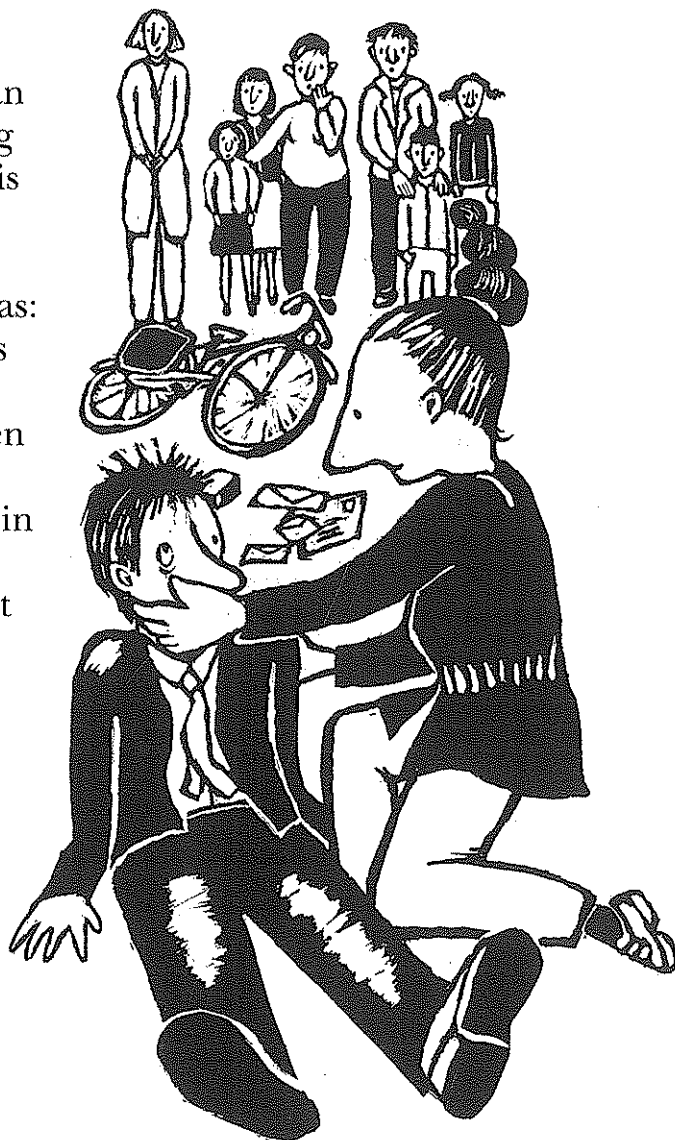
Al gauw kwam de dokter.

„Beweeg uw been eens, meneer,” vroeg ze.

Dat ging goed. „Daar is beslist niets mee aan de hand,” zei de dokter. Ze bekeek de wang van Teun. „Wees maar gerust,” zei ze, „het is maar een snijwond.”

Terwijl de dokter Teuns gezicht verbond, vertelde mevrouw Jansen wat er gebeurd was: Teun fietste langs de school, toen er ineens een kind overstak. Teun remde uit alle macht, maar ineens lag hij op straat. „Ik ben benieuwd wie dat geweest is,” zei Floor. „Volgens mij was het Flip, hij is een gevaar in het verkeer.” „Nou, ik bemoei me er liever niet mee,” zei ik. De dokter was gereed met het verband.

Ze bracht Teun weg en even later was alles weer gewoon op straat.

Een lelijk geluid

Paul loopt naar huis. Hij komt van een feestje en het is al laat. Het was een heerlijk feest, het ging er vrolijk aan toe en Paul loopt te zingen op straat. Dicht bij zijn huis hoort hij opeens een gek geluid. Paul staat doodstil.

Weer hoort hij het. Het is een lelijk geluid, waar hij angstig van wordt. Waar zou het vandaan komen?

Het geluid is zo hard, dat het pijnlijk is aan Pauls oren. Het lijkt een dierlijk geluid. Het is niet meer draaglijk.

Paul houdt zijn handen voor zijn oren en kijkt rond.

Hij moet naar huis, maar het lopen valt hem moeilijk. Als hij te laat komt, zal zijn moeder hem dat kwalijk nemen.

Dan hoort hij het geluid weer. Eerlijk gezegd is hij nu heel bang. Het geluid komt uit een boom.

Als hij omhoogkijkt, ziet hij de sierlijke staart van een slang. Dat kan toch niet. Paul rent weg, maar hij valt. Hij sluit zijn ogen en verwacht dat de slang in een oogwenk bij hem zal zijn om hem te wurgen. Als hij zijn ogen weer opent, ziet hij dat hij naast zijn bed ligt. Oh wat heerlijk, het was maar een droom. Vrolijk staat Paul op, maar hij kijkt toch even op straat of hij geen slang ziet...

De moeilijke tent

„Mam, we hebben niks te doen,” zeurt Linda.

„Waarom zet je de tent niet op?” zegt haar moeder. „Het is er prachtig weer voor.”

„Ja, dat lijkt me enig,” zegt Karin en ook Ans vindt het een aardig idee.

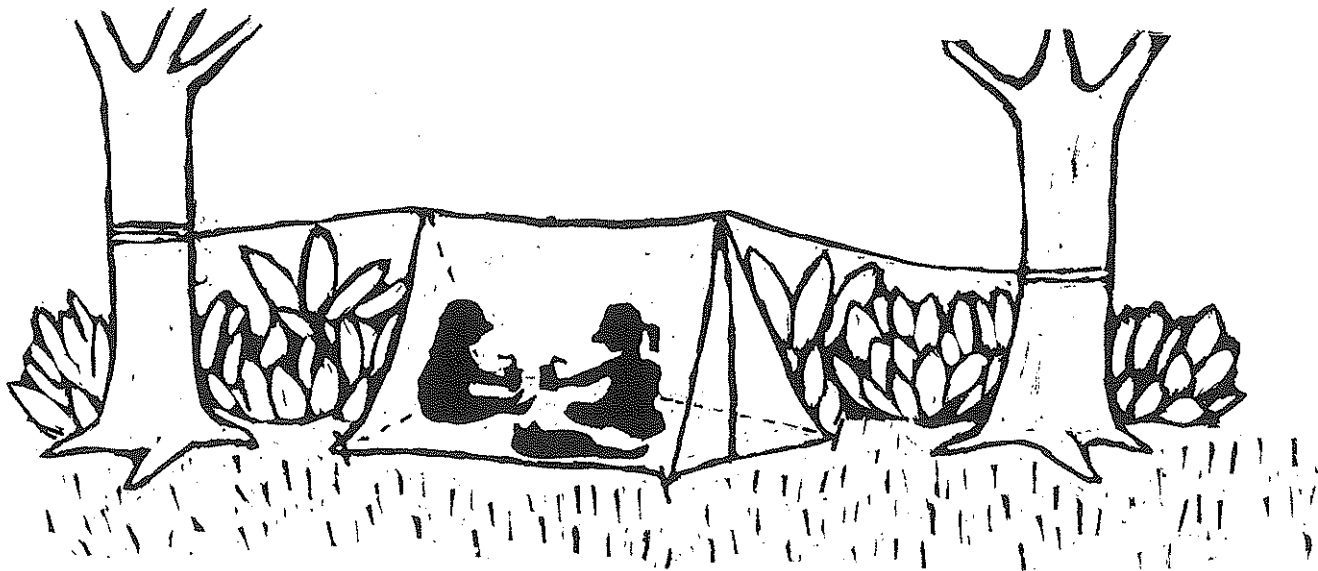
Linda haalt de tent. Ze kreeg hem vorig jaar van oom Bas toen ze jarig was. Hij zit stevig ingepakt en het is lastig om hem uit de zak te krijgen. Als het lukt, gaan ze haastig aan het werk. Maar ook al zijn ze nog zo handig, ze krijgen de tent niet in model. Ze trekken krachtig aan de touwen, maar het lukt niet.

Ans wordt koppig en begint steeds weer opnieuw, maar Karin blijft rustig.

„Laten we maar aan mama vragen hoe het moet,” zegt Linda. Haar moeder zegt: „Je hebt vier stokken en twintig haringen nodig.”

Maar zoveel zitten er spijtig genoeg niet in de zak. „Dat is niet zo gunstig,” zegt haar moeder, „zo lukt het nooit.”

„Wacht eens,” zegt Ans, „misschien kunnen we de tent aan de boom vastmaken. Voor de haringen zoeken we stokjes.” Tot zes uur zijn ze bezig, maar dan staat de tent ook echt. Niet zo stevig, maar goed genoeg om er gezellig in te kunnen spelen.

De wielrenner

Maarten Meijer is wielrenner. Veel mensen denken dat dat een makkelijk beroep is. Van tijd tot tijd een wedstrijd rijden en tussendoor lekker niets doen, behalve zo nu en dan even snel fietsen.

Zo is het echter niet. Maarten is geen echte toprijder, maar een knecht, die anderen moet helpen winnen. Tussen de wedstrijden moet hij trainen door lange stukken te fietsen, elke dag.

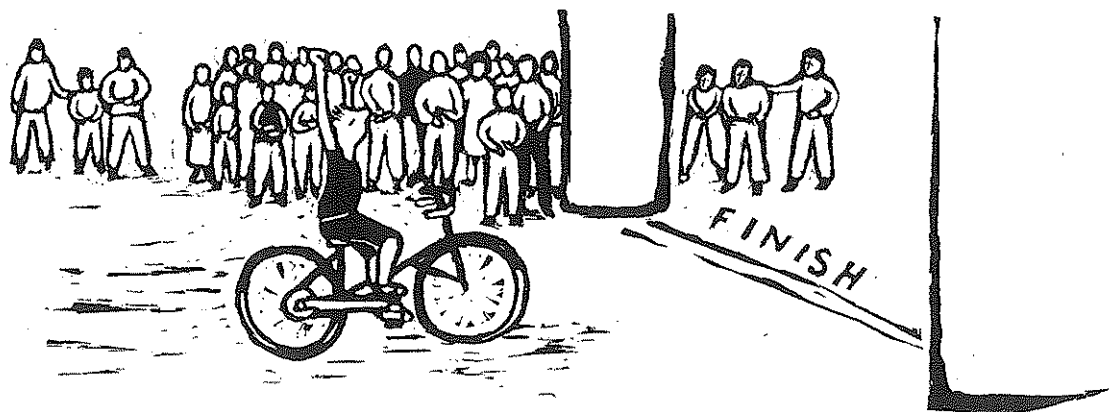
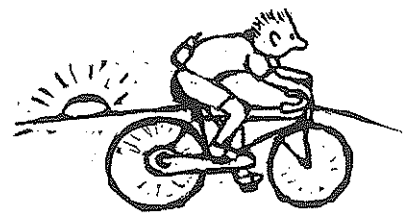
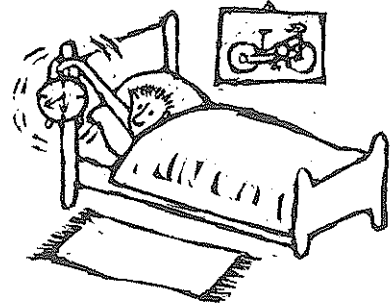
Zo'n dag ziet er als volgt uit. 's Morgens om half zeven staat Maarten op. Na een licht ontbijt gaat hij fietsen. Hij komt rond acht uur terug, eet wat en gaat aan het werk.

's Morgens werkt hij in de zaak van zijn vader in 's-Heerenberg.

's Middags werkt Maarten daar niet, maar gaat hij weer trainen. Hij fietst vaak van 's-Heerenberg naar 's-Gravenhage en dan via 's-Hertogenbosch terug. 's Avonds fietst hij ook nog een eind.

's Zomers gaat dat prima, maar 's winters is het moeilijk. Je ziet, Maarten is bijna heel de dag met fietsen bezig. Alleen 's nachts fietst hij niet, maar dan droomt hij er vaak over, en wint dan elke wedstrijd. Aan die mooie droom wordt 's ochtends vroeg door de wekker een einde gemaakt.

Als je nu weer eens een wedstrijd ziet, weet je dat wielrenners veel voor hun vak over moeten hebben.

Tikkertje

Freek woont aan een plein. 's Woensdags is daar markt, maar op andere dagen speelt hij er met zijn vrienden. Ze gaan elkaar vaak vangen op 't plein. Els is er altijd bij. Ze is niet op d'r mondje gevallen en roept altijd 't eerst dat zij 'm wil zijn. Meestal krijgt ze d'r zin.

Freek moet hard lopen om niet door d'r getikt te worden, maar het duurt nooit lang of Els roept: „k Heb je.”

Altijd wordt hij 't eerst getikt, maar vandaag heeft Freek een plan om Els d'rtussen te nemen. Hij is af en Els zit achter Roel aan. Ze roept: „Tikkie!” „Da's gemeen,” schreeuwt Roel. „Je hebt me niet getikt, d'r zat zo'n gat tussen ons.” 't Klopt niet, maar Els haalt d'r schouders op. „Loop dan maar weg,” zegt ze. „Ik krijg je toch wel.”

En ja, even later tikt ze Roel op z'n schouder. Els is echt de snelste.

„Wie wil 'm nu zijn?” vraagt ze.

„Ik,” zegt Freek, „en ik geef jullie vijf tellen voorsprong.”

Els en Roel stuiven d'rvandoor. Ze zien niet dat Freek snel achter een auto duikt. Els stopt.

Waar blijft Freek?

Ze loopt terug, vlak langs de auto. „Freek!” roept ze. Als 'n dolfin uit 't water springt Freek tevoorschijn.

„Tikkie,” roept hij. „Da's niet eerlijk,” protesteert Els, „zo'n tikker heb 'k nog nooit gezien.”

„Dan zie je 'm nou,” lacht Freek. „Wie niet snel is, moet slim zijn.”

M'n verre oom

Ergens hier heel ver vandaan,
staat m'n oom te kijken naar de maan.
Als ik zijn kaart zit te lezen,
moet hij aan de andere kant van de aardbol wezen.

Hij vertelt ons wel veertig verhalen,
van vreemde streken en vreemde talen.
Vanaf zijn tiende jaar is hij op zee
en in zijn hart reis ik heerlijk met hem mee.

Ik zie de mooiste havens langs me gaan.
En 's avonds is er weer dezelfde maan.
Als 's winters de koele dagen zijn gekomen,
hoop ik dat hij spoedig weer thuis zal komen.

En zal vertellen over al die warme landen.
Dan zie ik hem met bruin gezicht en witte tanden.
Een sappig verhaal over een woeste zee.
Och, kon ik maar eens met hem mee.

Maar nee ik ben nog lang niet oud genoeg.
Ik droom alleen van zeil en boeg.
Voor mij op het grasveld is de zee.
Daar doe ik het zolang maar mee.

De meubels in de kamer zijn mijn schepen.
Uit blauwe stof knip ik wat repen.
De wind komt uit mijn mond.
Zo reis ik vrolijk de wereld rond.

't Zal echt wel moeilijk wezen,
om rustig wat over die landen te lezen.
Ik ben nogal haastig van mijzelf,
het duurt nog lang, want ik ben nog maar elf.

Maar eens dan loop ik zelf door verre straten,
en zal ik vreemde talen praten.
Dan zal ik jou mooie kaarten sturen,
maar dat gaat nog wel tien jaar duren!

